

РЕШЕНИЕ

№ 8028

гр. София, 17.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8848** по описа за **2013** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по повод касационна жалба с вх. № 23626 от 10.09.2013 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 34111 от 28.08.2013 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от П. П. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] против Решение без номер от 03.06.2013 г. по НАХД № 233/2013 г. на СРС, НО, 15-ти състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 42-0002367 от 30.08.2012 г., издадено от началника на ОО „КД – ДАИ“ към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с което на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева на основание чл. 93, ал.1, т.1 от ЗАвП за нарушение на чл. 40, ал.1, т.5 от Наредба № 2 от 15.03.2002 г. за условията и реда за утвърждаване на транспортни схеми и „глоба“ в размер на 10 (десет) лева на основание чл. 183, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че въззивната инстанция неправилно е приложила материалния закон при потвърждаване на НП относно твърдените в него, извършени нарушения на чл. 40, ал. 1, т. 5 и т.6 от Наредба № 2 от 15.03.2002 г. Касаторът твърди, че СРС погрешно е тълкувал Регламент (Е.) № 684/92, както и на наредба № 11 на МТИТС от 31 октомври 2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари. Сочи, че констатираното нарушение не е такова по смисъла на

Наредба № 2 от 15.03.2002 г. Инвокира доводи, че неправилно е определена санкционната норма, тъй като в случая приложение намира разпоредбата на чл. 93, ал. 2 от ЗАвП, а не чл. 93, ал.1 от същия закон, както е прието от административно наказващия орган и СРС. В петитума на касационната жалба изрично е посочено, че се обжалва решението на въззивната инстанция в частта, с която е потвърдено НП по отношение на наложените наказания за извършени нарушения на чл. 40, ал.1, т.5 и чл. 40, ал.1, т.6 от наредба №2 от 15.03.2002 г.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът, Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, редовно призован не се представлява.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна и недоказана, предлага решението на СРС да бъде оставено в сила.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази доводите на страните, събраните по делото доказателства и закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в законоустановения 14-дневен преклузивен срок от процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването.

Въз основа на събраните в хода на въззивното производство доказателства СРС е установил, че на 06.08.2012г. Б. управлявал автобус за превоз на пътници марка „Т. Д.“, модел „ТЦ 264“, с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма]. Лицето извършвало обществен превоз на пътници по маршрута от [населено място] до [населено място] и обратно на трудово правоотношение с дружеството [фирма] на длъжност „водач на ППС“. На посочената по-горе дата около 19.00 часа на „Ц. автогара С.“ наказаното лице било проверено от органите на ИА"АА" - мл.инспектор Л. М. и В. С.. При поискване на съпровождащата превоза на пътници документация Б. представил: пътен лист /без №/ от 05.08.2012г., заверено копие от лиценз на общността №306860015, валиден до 31.12.2016г. на [фирма], Разрешително №00022313 за превоз по линия с автобус между държави-членки на Европейския съюз от [населено място] до [населено място] (Румъния) и обратно [населено място]. Водачът не представил изисканите му маршрутно разписание, заверено със свеж печат от общината-възложител, таблица на цените на билетите по обслужваната линия [населено място]-гр.А., а също така и контролен талон към свидетелството за управление на МПС.

Въз основа на така направените констатации мл. инспектор М. съставил на Б. АУАН№149135/06.08.2012г. в присъствието на свидетеля С. за нарушение разпоредбите на чл.40, ал.1, т.5 и т.6 от Наредба №2/15.03.2002г. и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. При предявяването за запознаване с АУАН нарушителят се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН като изрично вписал, че няма възражения. Такива не постъпили и в законоустановения 3-дневен срок.

Въз основа на АУАН № 149135/06.08.2012г. било издадено процесното НП № 42-0002367/30.08.2012г., с което на Б. са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 1500.00 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл.40, ал.1, т.5 от Наредба №2/15.03.2002г., глоба“ в размер на 200.00 (двеста) лева за нарушение на чл.40, ал.1, т.6 от Наредба №2/15.03.2002г. и „глоба“ в размер на 10.00 (десет) лева за нарушение на чл. 100, ал. 1. т. 1 от ЗДвП.

Фактичката обстановка за районния съд е потвърдена от показанията на разпитаните като свидетели актосъставител - М. и свидетелят по установяване на нарушението и по съставяне на акта - С., които са кредитирани като ясни, убедителни и съответстващи на приложените и приети по делото писмени доказателства.

От мотивите и диапозитивът на оспореното решение се установява, че процесното НП е отменено в частта на наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 105, ал.1 от ЗАвП за нарушение на чл. 40, ал.1, т.6 от Наредба №2 от 15.03.2002 г. и е потвърдено в останалата му част.

За да потвърди НП, въззивната инстанция е посочила, че е било осъществено изпълнителното деяние по чл. 40, ал.1, т.5 от Наредба № 2, поради което правилно и законосъобразно му е наложена санкция на основание чл. 93, ал.1, т.1 от ЗАвП, тъй като обществения превоз на пътници бил осъществен без документите, които се изискват от подзаконовите нормативни актове по прилагането на ЗАвП. Контролираната съдебна инстанция е подчертала, че за нея не е налице неправилно приложение на Регламент (Е.) № 684/92 г. и наредба № 11 от 31.10.2002 г. Районният съд е приел, че по аргумент от чл. 3, т.4 от наредба № 11 от 31.10.2002 г., за да бъде издаден лиценз на общността, който да позволява на дружества – превозвачи да извършват превоз на товари и пътници на територията на територията на държавите членки на ЕС, от страна на МТИТС на превозвача, последният трябва да отговаря на изискванията за установяване на територията на Република Б.. Направен е извод, че превозвачът следва да бъде регистриран по българското законодателство. В заключение е посочено, че след като П. Б. е извършвал международен превоз на пътници в рамките на ЕС, са приложими едновременно на територията на Република Б. за български превозвачи Наредба № 2 от 15.03.2002 г. и Наредба № 11 от 31.10.2002 г. Направен е извод, че задълженията за българските превозвачи, които извършват превоз на пътници първо се уреждат от Наредба № 2 от 15.03.2002 г., а в последствие с придобиването на Лиценз на общността към тези задължения се наслагвали и тези по Наредба № 11 от 31.10.2002 г.

Касационната жалба, подадена П. П. Б. на потребителите е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, дванадесети касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но постановено при неправилно приложение на материалния закон.

Разгледана по същество касационната жалба е частично основателна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактичката обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са мотивите на СРС, с които е приел, че в АУАН и издаденото въз основа на него НП се съдържат всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законовата разпоредба, която е нарушена.

Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото въз основа на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на

чл. 52-58 ЗАНН.

С касационната жалба се иска да се отмени решението на СРС и вместо него се постанови ново, с което да се отмени като незаконосъобразно Наказателно постановление № 42-002367 от 30.08.2012 г. на началника на ОО „КД – ДАИ” – С., по силата на което, на основание чл. 93, ал.1, т.1 от ЗАвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева за извършено административно нарушение на чл. 40, ал.1, т.5 от Наредба 2 № 15.03.2002 г., и на основание чл. 105, ал.1 от ЗАвП е наложена глоба в размер на 200 лева за нарушение на чл. 40, ал.1, т.6 от Наредба № 2 от 15.03.2002 г. От мотивите изложени жалба се установява, че наказаното лице не е съгласно с прилагането на материалния закон при констатиране на нарушението, позоваването от него на вторичното право на ЕС – Регламент (Е.) № 684/92 г., който е част от националното законодателство с влизането в сила на договора за присъединяване на Република Б. към ЕС от 01.01.2007 г., т.е. същият се ползва и се прилага с предимство пред законовите и подзаконовите правни норми. А в случаите, когато националното законодателство противоречи на първичното или вторичното законодателство на ЕС, се прилага общностното законодателство. Не се посочени отменителни основания във връзка с потвърждаването на НП относно наложеното административно наказание за извършеното нарушение по чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП, поради което решението в тази част следва да се потвърди.

Касационната инстанция като съобрази, че с обжалваното решение е отменено НП в частта на наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено административно нарушение по чл. 40, ал.1, т.6 от Наредба № 2/2002 г. намира, П. Б. няма интерес от неговото оспорване, тъй като наложеното наказание е определено за незаконосъобразно. Следователно касационната жалба в тази ѝ част е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане, а производството прекратено. След извършено обстоен преглед на твърденията посочени във въззивната и касационната жалба, както и мотивите на районния съд, 12 – ти касационен състав на Административен съд – София град намира, обжалваното решение за незаконосъобразно в тази му част по следните съображения. Безспорно по делото е установено, че касаторът в качеството му на водач на автобус „Т. Д. ТЦ 264“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], БУЛСТАТ[ЕИК] е извършвал превоз на пътници. При извършената му проверка, същият е представил Разписание на редовна международна автобусна линия „А. – П. М. – А.“, график за работа на екипажите, Разрешително № 000223/3 за превоз по линия с автобус между държави – членки в съответствие с Регламент (Е.) № 684/92, с приложена схема към него за основен маршрут, в който са подчертани местата за качване и слизане на пътници: А. – Ц. – К. – П. – С. – Ч. – Б. – СТАРА З. – С. – В. – В./ГКПП/ - К. /ГКПП/ - К. – П. М., както и всички свързани с разрешителното придружаващи документи.

При наличието на тези писмени доказателства контролните органи и въззивната инстанция неправилно са приели, че е извършено нарушение на чл. 40 от Наредба № 2 от 2002 г. на Министерство на транспорта. На първо място този подзаконов нормативен акт урежда обществен превоз на пътници с автобуси по утвърдени транспортни схеми на територията на Република Б.. Този превоз може да се извършва от физически и юридически лица, регистрирани като търговци, които притежават лиценз за извършване на превоз на пътници на територията на Република Б. или лиценз на Общността, както и други документи, които се изискват от закона и тази наредба (чл. 2). Съгласно дял Втори на посочената наредба транспортните схеми

биват общински, областни и републикански, поради което превозвачи, които извършват превозите по тях следва да имат надлежно издаден лиценз. Следователно този подзаконов акт се прилага единствено и само в случаите, когато превозвачът осъществява обществен превоз по предварително одобрена транспортна схема, действаща на територията на Република Б., но не и в случаите, когато транспортната схема е част от международен превоз. Съгласно Наредба № 11 от 31.10.2002 г. международните превози на пътници и товари се извършват в съответствие с международните договори и спогодби, по които Република Б. е страна, при спазване на вътрешното законодателство на всяка държава, на чиято територия се осъществява превозът (чл.1, ал.2).

Този превоз може да се извършва всеки едноличен търговец или търговско дружество, което притежава лиценз на Общността и заверени копия на лиценза, издаден от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощено от него длъжностно лице (чл. 2, ал.1).

Съгласно чл. 34 от Наредба 11/2002 г. за извършване на международен превоз по автобусна линия освен лиценз на Общността се изисква и разрешително за определена линия, издадено от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощено от него лице, по утвърден от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията образец. Такова разрешително, издадено от Министерство на транспорта, е представено по делото. В следващата разпоредба на чл. 35 е посочен реда за издаването на разрешително, както и необходимите данни, които следва да са посочени при подаването на заявлението. В т. 9 на ал.1 на чл. 35 от подзаконовия акт изрично е предвидено показването на транспортната схема. По нататък наредбата в чл. 44 сочи какви писмени документи следва да се съхраняват от водача при извършения превоз.

Предвид горното следва да се посочи, че са неправилни изводите на въззивния съд за едновременно прилагане и на двата подзаконови акта – за обществения превоз и за международния, защото е законово недопустимо да се търси от превозвачите да изпълняват изискванията на два различни акта, които уреждат самостоятелни, дори конкуриращи се правоотношения.

Действително проверката е извършена на територията на Република Б., но това е станало по транспортна схема, която е одобрена по реда на Наредба № 11 от 2002 г., поради което контролните органи е следвало да съблюдават нейното изпълнение, а не на тази за вътрешните обществени превози.

Правилно районният съд е съобразил нормата на чл. 45й от Наредба № 11 от 2002 г. относно необходимите документи, но неправилно я изтълкувал, тъй като издаденото разрешително за автобусната линия е за цялата международна линия и не е необходимо наличието на второ разрешително, което да е издадено по друг нормативен акт. Още повече, както бе посочено, самото разрешително се издава по точно определена транспортна схема, включваща част от транспортните схеми на всяка държава – членка, през която преминава превоза. Иначе казано от мотивите на въззивната инстанция се установява, че превозвачите следва да притежават два вида лицензии – по Наредба № 2/2002 и Наредба № 11/2002 за един и същ маршрут (транспортна схема).

С оглед изложените съображения касационният състав намира, че оспореното решение на въззивния съд в тази му част като неправилно и незаконосъобразно следва да бъде отменено и вместо това да се постанови ново, с което се отмени НП.

Мотивиран така Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение без номер от 03.06.2013 г. по НАХД № 233 по описа за 2013 г. на СРС, НО, 15 – ти състав в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 42 - 0002367 от 30.08.2012 г., издадено от И. М. на длъжност Началник ОО „КД – ДАИ” към ИА „АА”, в частта, с която на П. П. Б., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 40, ал.1, т.5 от Наредба №2 от 15.03.2002 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 42 - 0002367 от 30.08.2012 г., издадено от И. М. на длъжност Началник ОО „КД – ДАИ” към ИА „АА”, в частта, с която на П. П. Б., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 40, ал.1, т.5 от Наредба №2 от 15.03.2002 г.

ОСТАВЯ В СИЛА решение без номер от 03.06.2013 г. по НАХД № 233 по описа за 2013 г. на СРС, НО, 15 – ти състав в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 42 - 0002367 от 30.08.2012 г., издадено от И. М. на длъжност Началник ОО „КД – ДАИ” към ИА „АА”, в частта, с която на П. П. Б., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ касационната жалба на П. П. Б. срещу решение без номер от 03.06.2013 г. по НАХД № 233 по описа за 2013 г. на СРС, НО, 15 – ти състав в отменителната му част.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело 8848 по описа за 2013 г. на Административен съд – София град, 12 – ти касационен състав в тази му част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.